

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa W. M.
przeciwko Przedsiębiorstwu Wielobranżowemu "E." sp. z o.o. w T.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 11 lutego 2015 r., sygn. akt XII Ga [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwane Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „E.” sp. z o.o. z siedzibą w T. wniosło skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 11 lutego 2015 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 18 czerwca 2014 r., którym uwzględniono powództwo podwykonawcy W. M. o zapłatę kwoty 72.185 zł wraz z odsetkami ustawowymi.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona

interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należycie umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Powód oparł go na przyczynach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.. W ramach pierwszej z nich wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne związane z art. 647¹ k.c., sprowadzające się do pytania, czy dla przyjęcia odpowiedzialności inwestora w oparciu o konstrukcję zgody czynnej dorozumianej inwestor powinien zapoznać się (lub przynajmniej mieć możliwość zapoznania się) z treścią istotnych postanowień umowy podwykonawczej jeszcze przed wykonaniem tej umowy, czy też wystarczy, że zapozna się z nimi po jej wykonaniu. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które wiąże się z określonym przepisem prawnym i ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej ale i innych podobnych spraw, wymaga precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). W zasadzie powinno to być zagadnienie nowe, o charakterze rzeczywistym, a nie teoretycznym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju

jurysprudencji. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi zawierać odrębne, pogłębione wywody wskazujące na zaistnienie powołanych okoliczności, uzasadniających przyjęcie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). Wywód przedstawiony przez skarżącego nie odpowiada powyższym wymaganiom. Rozstrzygnięcie zaproponowanego problemu musi być bowiem niezbędne do wydania orzeczenia w danej sprawie. W ustaleniach faktycznych dokonanych przez sądy *meriti* wskazano natomiast wyraźnie, że skarżący miał możliwość zapoznania się z treścią umowy, ponieważ wiedział o niej z dokumentacji czynności przekazu. Tym samym stan faktyczny tej sprawy nie odpowiada hipotetycznemu stanowi faktycznemu, na którym skarżący oparł przedstawione zagadnienie i jego wyjaśnienie dla rozstrzygnięcia sprawy pozbawione jest znaczenia.

Powołanie się na przyczyną istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa - mimo wystąpienia takiej potrzeby - nie doczekał się wykładni albo że niejednolita jego interpretacja wywołuje w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych rozbieżności w judykaturze, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności, zawierającej szczegółowe omówienie, na czym polegają wątpliwości interpretacyjne, a w przypadku istnienia rozbieżności w judykaturze przytoczenia odpowiednich orzeczeń (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, nie publ.; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 43; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06; z dnia 30 maja 2005 r., I PK 23/05, nie publ.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do

rozpoznania nie spełnia powyższych wymagań, ponieważ odnosi się do tego samego problemu, który stał się podstawą uzasadnienia poprzedniej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania. Zatem wątpliwości orzecznicze przedstawione przez skarżących, analogicznie do kwestii wyjaśnionych w odniesieniu do zagadnienia prawnego, dotyczą problemu nie związanego bezpośrednio z podstawą rozstrzygnięcia sprawy. Niezależnie od tego wskazać należy, że art. 647¹ k.c. wielokrotnie był przedmiotem wykładni, która odnosi się także do przedstawionych wątpliwości.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. *a contrario* odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.).

[l.n]